

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2CoCsp/33/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8322202112
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8322202112.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zastúpený Remedium Legal, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 793, proti žalovanému: Z. A., rod. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XXX/XX, XXX XX S., žaloba o zaplatenie 6 976,95 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 12Csp/69/2022-107, zo dňa 15.05.2023, takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

N e p r i z n á v a stranám náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol (cit.):

I. „Žalobu zamietá.

II. Žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznáva a žalobca nemá právo na náhradu trov konania.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 497 a § 502 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 37 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, ods. 2 a ods. 3, § 53 ods. 1 a ods. 9, § 54 ods. 1a ods. 2, § 524 ods. 1 a ods. 2, § 525 ods. 1, § 565 a § 657 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 1 a ods. 2, § 17 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase uzavretia Zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o bankách“).

3. Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 28.06.2022 domáhal na žalovanej zaplatenie sumy 6 976,95 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020, uzavretej medzi jeho právnym predchodcom, Všeobecná úverová banka, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, nadobudol žalobca pohľadávku voči žalovanej vyplývajúcu zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 18.07.2017. Z obsahu žaloby vyplýva, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzatvorili dňa 18.07.2017 vyššie spomenutú Zmluvu o úvere, na základe ktorej boli žalovanej poskytnuté finančné prostriedky vo výške 5 700 eur. Žalovaná sa uvedenú sumu zaviazala vrátiť formou 96 splátok mesačne po 105,72 eur. Dátum prvej splátky bol dohodnutý na deň 18.08.2017, pričom dátum poslednej splátky bol stanovený na deň 18.07.2025. Výška úrokovej sadzby bola 16,64 %. Nakoľko žalovaná poskytnutý úver nesplácala riadne a včas, právny predchodca žalobcu ju listom zo dňa 29.11.2019 s názvom Tretí pokus o zmier, vyzval na zaplatenie sumy vo výške 327,04 eur. Následne dňa 11.12.2019 žalovanej oznámil, že ku dňu 11.2019 bola vyhlásená predčasná splatnosť úveru.

4. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd uviedol, že zmluva uzavretá medzi stranami sporu je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko uviedol, že pre spotrebiteľské zmluvy je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorý je najčastejšie predávajúcim, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ. Spotrebiteľ zvyčajne nemá možnosť ovplyvniť znenie týchto zmluvných podmienok. Zároveň uviedol, že uvedenú zmluvu možno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle ZoSÚ, nakoľko táto nie je vyňatá spod pôsobnosti tohto zákona. Následne súd s poukázaním na znenie ust. § 17 ods. 2 ZoSÚ a taktiež aj ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, skúmal či žalobca v danom prípade je aktívne vecne legitimovaným, a teda či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Po preskúmaní listu zo dňa 11.12.2019, ktorým žalobca oznámil predčasnú splatnosť úveru dospel k záveru, že tento úkon je s poukazom na znenie ust. § 37 Občianskeho zákonníka potrebné považovať za neplatný. V tejto súvislosti uviedol, že v predmetnom liste nie je špecifikovaná omeškaná splátka, pre ktorú veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Zároveň poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6Co/26/2017, zo dňa 28.06.2018, kde odvolací súd uviedol, že právny úkon akým je zosplatnenie celého dlhu, by mal obsahovať dôležitý údaj, a to identifikáciu tej nezaplatennej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Na základe vyššie uvedeného mal za to, že v danom prípade nedošlo k zákonnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, a teda pohľadávka banky nebola postupiteľnou, nakoľko tom bránilo ust. § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na tieto skutočnosti je postúpenie svojim obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom, a teda je v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka neplatné. Keďže žalobca pre neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky nenadobudol predmetnú pohľadávku, nebol aktívne vecne legitimovaným a preto súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP, a preto žalovanej vo vzťahu k žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

5. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote včas odvolanie žalobca v súlade s ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Nestotožnil sa s právnym názorom súdu prvej inštancie v zmysle ktorého jeho právny predchodca neplatne zosplatnil predmetný úver. Nestotožnil sa s argumentáciou súdu, v zmysle ktorej bolo potrebné vo výzve podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, presne špecifikovať splátku, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Poukázal na to, že z dikcie zákonných ustanovení je zrejmé, že spotrebiteľ musí byť upozornený na možnosť uplatnenia práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka, a zároveň musí byť v nepretržitom trojmesačnom omeškaní so splácaním splátok, pričom za splnenie týchto podmienok môže veriteľ kedykoľvek v budúcnosti vyhlásiť mimoriadnu splatnosť v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Žalobca mal za to, že zo strany jeho právneho predchodcu nedošlo pri uplatnení práva v zmysle ust. § 565 Občianskeho zákonníka k porušeniu zákonnej povinnosti. Mal za to, že v konaní bolo riadne preukázané, že medzi stranami sporu bola možnosť zosplatnenia úveru dohodnutá priamo v Zmluve o úvere, pričom jeho právny predchodca preukázal, že žalovaná bola v omeškaní so zaplacením splátok aspoň tri mesiace, pričom na túto možnosť bola následne upozornená. Na základe vyššie uvedeného mal za to, že bolo zrejmé, že nakoľko jeho právny predchodca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 11.12.2019, uplatnil toto svoje právo pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 14.08.2019. Žalobca zdôraznil, že nemožno sa stotožniť s názorom súdu, v zmysle ktorého je vo výzve podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka potrebné špecifikovať, pre nesplnenie ktorej konkrétnej splátky vyzval postupca žalovanú na úhradu dlhu, nakoľko táto povinnosť nevypláva zo žiadneho právneho predpisu. V tejto súvislosti poukázal na to, že ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ako obsahovú náležitosť predmetnej výzvy vyžaduje upozornenie spotrebiteľa na možné uplatnenie práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka, pričom medzi týmto upozornením a uplatnením práva musí uplynúť lehota nie kratšia ako 15 dní. Avšak mal zato, že predmetné zákonné ustanovenie v žiadnom prípade neudáva postupcovi povinnosť špecifikovať splátku, pre ktorú sa žalovaný dostal do omeškania. Uviedol, že záver súdu, podľa ktorého vyplýva, že žalobca bol povinný vo výzve v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka špecifikovať konkrétnu splátku, z dikcie tohto ustanovenia nevyplýva. Ďalej uviedol, že rozhodnutie súdu je právnym posúdením a žalobca nemá povinnosť vec právne kvalifikovať, ale len vec skutkovo vymedziť, čo aj v danom konaní bezpochyby urobil. Na podporu svojich tvrdení odkázal na rozhodovaciaj prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a taktiež aj na rozhodovaciaj prax Ústavného súdu, pričom poukázal na to, že k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty. K záverom súdu o neurčitosti právneho úkonu zosplatnenia v zmysle ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka poukázal na rozhodovaciaj prax Krajského súdu v Košiciach, či Krajského súdu v Nitre, pričom mal za to, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v oznámení o predčasnej splatnosti, konkrétnu splátku pre ktorú toto právo uplatnil. Žalobca poukázal na to, že postup súdu, ktorým si

upravil zákonné ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, a dospel k záveru, že oznámenie o zosplatnení musí obsahovať presnú špecifikáciu omeškanej splátky je v priamom rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci, na základe ktorého právomoc meniť zákony prináleží zákonodarnej moci. Takáto špecifikácia splátky v súlade s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, by bola nadbytočná. Zároveň poukázal na to, že jeho právny predchodca dodržal všetky podmienky ktoré mu ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, a teda žalobca je aktívne vecne legitimovaným. Mal za to, že v predmetnom prípade nedošlo k porušeniu vyššie spomínaného ustanovenia, a taktiež aj ust. § 17 ods. 2 ZoSÚ, a teda jeho právny predchodca zosplatnil úver v súlade so zákonom. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobe žalobcu vyhovie, resp. aby ho zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

6. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym procesným postupom, nesprávnym rozhodnutím vo veci, nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

10. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

11. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožnil realizáciu práv strany sporu dosiahol určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že potom sa celé konanie nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu musí byť však hodnotené v kontexte celého konania, t.j. vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.. Zároveň tiež nie je možné prehliadnúť, že niektoré čiastkové práva, ktoré tvoria právo na spravodlivý proces zákon normuje ako samostatné odvolacie dôvody. V predmetnom prípade mal odvolací súd za to, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

12. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a

ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Odvolací súd nezistil naplnenie ani tejto odvolacej námietky.

13. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd má za to, že ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

14. Z obsahu spisu je zrejmé, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzatvorená dňa 18.07.2017 Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 5 700 eur. Žalovaná sa za poskytnutý úver zaviazala splácať úver v pravidelných 96 mesačných splátkach v sume po 105,72 eur. Dátum prvej splátky bol dohodnutý na deň 18.08.2017, pričom dátum poslednej splátky bol stanovený na deň 18.07.2025. Podľa zmluvy bola výška úrokovej sadzby 16,64 %.

15. Odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským. Uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

16. V predmetnom prípade Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020 právny predchodca žalobcu, t.j. Všeobecná úverová banka a.s., postúpila na žalobcu pohľadávku uplatňovanú v danom konaní. Postúpenie pohľadávky je vo všeobecnosti upravené v Občianskom zákonníku vust. § 524 a nasl. Nakoľko v predmetnom konaní bola postupom banka, bolo potrebné pri rozhodovaní zohľadniť nielen všeobecnú úpravu vymedzenú v Občianskom zákonníku, ale aj špeciálnu úpravu obsiahnutú v zákone č. 483/2001 Z.z.

17. Vychádzajúc z ust. § 565 Občianskeho zákonníka možno konštatovať, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo veriteľa je však limitované, nakoľko k jeho použitiu môže pristúpiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

18. Predmetné ustanovenie teda umožňuje veriteľovi uplatňovať si voči dlžníkovi celú pohľadávku resp. jej nezaplatenú časť, ak dlžník nedodrжал dohodu o včasnom plnení dohodnutých splátok. Ak však veriteľ toto právo nepoužije najneskôr do zročnosti najbližšie nasledujúcej splátky, pokračuje sa v plnení v splátkach. Veriteľ však môže svoje právo použiť po opätovnom porušení povinnosti dlžníkom. Strata výhody splátok teda nenastáva priamo zo zákona.

19. V prípade ak veriteľ svoje oprávnenie v zmysle ust. § 565 Občianskeho zákonníka využije, vyhlásenie predčasnej splatnosti má významné právne následky. Právny predchodca žalobcu k pristúpiť k uplatneniu práva v ust. § 565 Občianskeho zákonníka, čím spôsobil zánik povinnosti žalovaného splácať poskytnutý úver v dohodnutých splátkach.

20. Nakoľko medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, je potrebné v tomto prípade pre posúdenie platnosti jednorazového predčasného zosplatnenia celého dlhu zohľadniť špeciálnu právnu úpravu vo vzťahu k ust. § 565 Občianskeho zákonníka obsiahnutú v ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Z dikcie predmetného ustanovenia vyplýva, že ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže veriteľ využiť právo podľa ust. § 565 najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako 15 dní. V tomto smere možno poukázať na rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7/CoCsp14/2021, zo dňa 29.11.2021, kde odvolací súd uviedol, že keď Občiansky zákonník v ust. § 53 ods. 9 hovorí o tom, že veriteľ môže pristúpiť k využitiu práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní „musí ísť vždy o konkrétnu splátku, nakoľko len v takomto prípade je možné posúdiť, či bola dodržaná zákonom stanovená minimálna lehota 3 mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľom.“

21. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 11.12.2019 je potrebné považovať pre jeho neurčitost' za neplatný právny úkon v zmysle ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Právny predchodca žalobcu pristúpiť k zosplatneniu spotrebiteľského úveru ku dňu 11.12.2019, pričom žiadal splatenie zostatku úveru spolu s prísľušenstvom, ktorý ku dňu 11.12.2019 predstavoval sumu vo výške 5 157,22 eur (č.l. 48). Oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti (č.l. 48) však neobsahuje uvedenie omeškanej splátky, pre ktorú žalobca pristúpiť k využitiu práva podľa ust. § 565 v spojení s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V tomto smere odvolací súd uvádza, že nešpecifikácia konkrétnej splátky, pre ktorú bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru spôsobuje neurčitost' takéhoto úkonu, nakoľko bez tejto špecifikácie nemožno posúdiť, či došlo k splneniu podmienky stanovenej v ust. § 53 ods. 9, ktorá umožňuje využitie práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Zároveň pre posúdenie určitosti a následnej možnosti, či k zosplatneniu dlhu došlo v súlade so zákonom je nutné, aby bolo zrejmé s ktorou splátkou je dlžník v omeškaní. (viď rozsudok Krajského súdu Prešov 17Co/171/2018 zo dňa 04.04.2019)

22. Taktiež konkretizovanie splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní má významný vplyv aj na plynutie premlčacej doby. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj ust. § 53 ods. 9 vymedzujú len zákonné podmienky platného zosplatnenia celého dlhu pre nezaplatenie splatnej splátky. Sami o sebe nemajú vplyv na začiatok plynutia premlčacej doby. Táto skutočnosť je upravená následne v ust. § 103 Občianskeho zákonníka. Ak teda právny úkon akým je zosplatnenie neobsahuje konkretizáciu splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol peňažný dlh zosplatiť je nejasný a neurčitý, nakoľko nevyvoláva dôvodné pochybnosti o tom, či došlo k dodržaniu zákonom stanovenej minimálnej lehoty troch mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľa, ako aj o tom, kedy začala plynúť trojročná premlčacia doba upravená v ust. § 103 vety druhej Občianskeho zákonníka. (porov. Rozsudok Krajského súdu v Prešov sp. zn. 7CoCsp/18/2022 zo dňa 28.11.2022, zo dňa 28.11.2022)

23. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdzuje.

24. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešná bola žalovaná, ktorej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná bola v odvolacom konaní pasívna, k odvolaniu sa nevyjadrila, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila, a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).